

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Prožíváme rok biřmování, který vyvrcholí v naší farnosti při mši svaté v neděli 23. září.

ROK VÍRY

Rok víry bude dobrou příležitostí k tomu, abychom víru intenzivněji slavili v liturgii ...

2. ZÁŘÍ 2012 / Č. 80

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	slovo otce Tomáše / k zamyšlení
4	Rok víry
5	růženec světla
6	prázdninové mariánské oslavy na Sv. Kopečku
6	za kněze s Matkou Terezou
7 kdo ví, k čemu je to dobré / ostatky patří sv. Janu Křtíteli?
8 apokryf o Jonášovi
10 oblečení
11 dokud se zpívá / hluboký zážitek
12 návštěva starověkého Řecka
13 z táborového deníku / poděkování
14 klubovna na kolečkách / ministranti v novém školním roce
15 po čem touží dítě 21. století?
16 exercicie
17 jak moc si vážíme svobody? / teologický vtípek
18 Ty oči ti věří
19 Věžník
20 církevní restituce / ze života farnosti
21 plzeňský biskup k restitucím
22 majetkové narovnání
23 blahoslavený Karel Habsburský
24 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 21. října 2012!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Čas prázdnin a dovolených je nenávratně pryč. Začíná nový školní rok a s ním i pravidelné akce v naší farnosti – páteční mše sv. pro děti, páteční setkání dětí na faře, zpívání a katecheze pro předškoláky a prvňáčky v mateřském centru, společenství rodin a mládeže, vyučování náboženství, ministrantské schůzky, biblické hodiny. Nový školní rok začneme v pátek 7. září v 18 hodin při mši sv. k Duchu sv. za školáky a učitele, při které požehnám prvňáčkům, po mši sv. zv. všechny na táborák na faru. Výuka náboženství začne až třetí týden v září, rozvrh bude vyhlášen začátkem září ve škole a v kostele.

Také prožíváme rok biřmování, který vyvrcholí v naší farnosti při mši sv. v neděli 23. září 2012 v 15 hodin, kdy 13 biřmovanců přijme z rukou Mons. Jiřího Mikuláška, generálního vikáře, svátost biřmování. Je to slavnost, která se netýká jenom jich, ale celého našeho společenství. **Slavení svátosti je samo o sobě již obnovou pro všechny.** Je vhodné nezapomenout na tuto ověřenou tradici. V liturgických pokynech se doporučuje, kde biřmování probíhá, slavit tuto slavnost tak, aby se ho mohla účastnit celá farní obec, a nezapomenout, že je to nejen pro biřmovance důležité. Z tohoto důvodu v tuto neděli nebude v Třešti ranní mše sv. v 8 hodin ani večerní v 18 hodin, abychom spolu s našimi biřmovanci mohli prožít vylití Ducha sv. v týdnu před biřmováním bude možnost přijmout svátost smíření. Na tyto okamžiky se budeme také připravovat i v kostele nověnou k Duchu sv. v večerní adoraci v sobotu 22.9. ve 20 hodin.

„Jednou se Pán Bůh rozhodl, že složí nádhernou symfonii a nechá ji zahrát vynikajícím orchestrem. Rozhodl se, že si tento orchestr sám vytvoří a že bude hrát podle jeho představ. Vymyslel rozmanité hudební nástroje. Pro každého sestrojil jedinečný hudební nástroj, který měl odpovídat jedinečným schopnostem hráčů. Pro Káju vymyslel kytaru, pro Lucku housle, pro Markétu varhany, pro Vlastu klarinet, pro Mirka bubny, pro Katku harfu, pro Marušku kytaru, pro Kláru cimbál a dal dohromady skvělý orchestr s různými hudebními nástroji

a osobami. Pán Bůh byl nadšený. Pak předal hudební nástroj jednotlivým hráčům. Očekával dobrý výsledek: pěknou symfonii a pěkný koncert. Bůh se zhostil úlohy dirigenta. Jaký byl výsledek? Disharmonie a nepříjemné zvuky. Proč? Protože nástroje nehrály podle Boží partitury.“

Duch sv. dal každému z nás hudební nástroj. Pokud bychom tyto nástroje, tedy dary Ducha sv., které jsme přijali, používali, určitě bychom zahráli překrásnou symfonii. Často ale hráme podle sebe, a ne podle not, které nám dává Bůh. Přeji nám všem, aby tato slavnost s udílením svátosti biřmování byla prospěšná pro nás všechny a mohla přinášet ovoce Ducha sv.

otec Tomáš

K ZAMYŠLENÍ

Ubylo kanafasu, přibýlo damašku, ubylo trakařů, přibýlo aut, ubylo vdolků, přibýlo dortů, přibýlo rádia, přibýlo filmů, přibýlo barů, přibýlo zábavy, přibýlo rozvodů, ubylo bídy... Přibýlo štěstí??

Bůh nám dává stále nové dny našeho života. Jsou čisté jako křišťál, nesmíme je poskvřelit. Jsou dosud prázdné, je třeba je naplnit. Každý den je jako prázdná nádoba, co do ní vložíme? Odpadky, zmetky? Nebo klenoty a šperky? Prožitý den může být jako popelnice, nebo jako klenotnice. Záleží na tobě.

**pro Věžník
otec Tomáš**

ROK VÍRY

YEAR OF FAITH 2012
2013

Svatý otec Benedikt XVI. 16. října 2011 oznámil, že při příležitosti 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu (11. října 1962) a 20. výročí Katechismu katolické církve vyhlásí Rok víry. Rok víry papež slavnostně zahájí ve čtvrtek **11. října 2012** a ukončí 24. listopadu 2013 na Slavnost Krista Krále. V brněnské diecézi Rok víry zahájí biskup Vojtěch pontifikální bohoslužbou v pátek **12. října 2012** v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla. Při této příležitosti Svátý stolec zveřejnil apoštolský list „motu proprio“ Porta fidei, ve kterém Benedikt XVI. podrobněji představuje důvody vyhlášení Roku víry. Část tohoto listu vám nabízím k přečtení:

Smyslem Roku víry je podpořit nové obrácení k Pánu Ježíši a znovuoobjevení víry, aby se tak členové církve mohli stát věrohodnými a radostnými svědky zmrtvýchvstalého Pána v dnešním světě, svědky schopnými přivádět množství těch, kteří stojí u „bran víry“. Tato „brána“ otevírá pohled člověka na Ježíše Krista, který je mezi námi přítomen „po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28, 20). Ukazuje nám, že „umění žít“ se učí jen „v intenzivním vztahu k němu“. „Svou láskou přita-

huje k sobě Ježíš Kristus lidi všech generací: v každé době svolává církev, světuje jí úkol, aby hlásala evangelium, a dává jí k tomu vždy nový mandát. I dnes je tedy potřeba, aby se církev intenzivně nasažovala v úsilí o novou evangelizaci a znovu objevila radost z víry i nadšení pro její předávání.“

„Vím, komu jsem uvěřil.“ (2 Tim 1, 12)

Tato slova sv. Pavla nám pomáhají pochopit, že víra je „především osobní přílnutí člověka k Bohu; a zároveň je neodlučně svobodným souhlasem s celou pravdou, kterou Bůh zjevil“. Víra jako osobní důvěra v Pána a víra, kterou vyznáváme v kředu, jsou od sebe neoddělitelné. Jedna se odvolává ke druhé a jedna druhou vyžaduje. Mezi prožívanou vírou a jejím obsahem existuje hluboké pouto: víra svědků a vyznavačů je stejná jako víra apoštolů a učitelů církve. Následující doporučení pro Rok víry tedy chtějí napomoci jak osobnímu setkání s Kristem prostřednictvím hodnověrného svědectví o víře, tak stále lepšímu porozumění tomu, co tvoří obsah víry.

Rok víry „bude dobrou příležitostí k tomu, abychom víru intenzivněji slavili v liturgii, zvláště při eucharistii“. V eucharistii, která je tajemstvím víry a zdrojem nové evangelizace, se víra církve hlásá, slaví a také posiluje. Všichni věřící jsou proto vyzýváni, aby se eucharistie účastnili aktivně, plodně a vědomě, a tak se mohli stát skutečnými Pánovými služebníky. Víra „je naším celoživotním společníkem, který nás uschopňuje, abychom stále novými očima vnímali úžasná díla, jež pro nás Bůh činí. Víra se soustředí na to, aby vnímala znamení času provázející soudobé dějiny, a každého z nás zavazuje, aby se stal živým znamením toho, že vzkříšený Pán je přítomen ve světě“. Je aktem osobním a zároveň společným: je to Boží dar, který je třeba prožívat ve společenství církve a předávat světu.

Co můžeme konkrétně udělat v tomto roce? Doporučuji a chci se o to snažit spolu s vámi – přečíst si Katechismus katolické církve a zamyslet se nad tím, v co a v koho věřím a jaká je nauka církve.

otec Tomáš

RŮŽENEC SVĚTLA

DESÁTÉ VÝROČÍ

První slovanský papež Jan Pavel II. apoštolským listem z 16. října 2002 rozšířil modlitbu posvátného růžence o tajemství světla. Je tomu tedy již deset let. Vychází ze slov Kristových: „*Já jsem světlo světa.*“

Celé Kristovo tajemství je ve světle, každé z těchto tajemství je zjevením Království, které přišlo v samé osobě Ježíše. S výjimkou Kány Galilejské zůstává přítomnost Panny Marie v připomínaných událostech na pozadí. Růženec je totiž při svém mariánském charakteru modlitbou s Kristovým srdcem. Soustřeďuje v sobě hloubku celého evangelijního poselství, je jakýmsi jeho souhrnem. Zrcadlí se v něm Mariin Magnificat /Velebí má duše Hospodina.../ za dílo výkupného Vtělení, jež započalo v jejím panenském lůně. Růžencem se dáváme do Mariiny školy, abychom se nechali uvádět do rozjímání o dokonalé lásce Boží k nám. Prostřednictvím růžence čerpáme hojnost milostí, jako bychom ji přijímali z rukou Matky Vykupitele. Růženec je především modlitbou rozjímavou a toto tajemství se doporučuje modlit ve čtvrtek.

• Křest v Jordánu je tajemstvím prvního desátku růžence světla. Když Ježíš sestupuje do vody řeky, jako nevinný se stává „hříchem“ pro nás, nebe se otevře a hlas Otce ho prohlašuje za milovaného Syna, zatímco Duch na něho sestupuje, aby mu udělil poslání, které ho čeká.

Pane, prosím, dej, ať dohlédnu hloubku znamení křtu, který jsem přijal, a ať vědomí této pečeti obrací celý můj život k Tobě. Amen

• Tajemstvím druhého desátku růžence světla je počátek znamení v Káně Galilejské, když Kristus tím, že promění vodu ve víno, otevírá srdce svých učedníků víře díky zásahu Matky Marie, první z věřících.

Dej mi, Pane, odvalu prosit, děkovat a hlavně důvěřovat Ti ve velkých i malých věcech, jako to dokázala Panna Maria. Amen

• Tajemstvím třetího desátku růžence světla je kázání, jímž Ježíš hlásá příchod Božího

království, vybízí k obrácení a odpouští hříchy tomu, kdo se k němu přiblíží s pokornou důvěrou; je to počátek služby milosrdenství, kterou pak bude vykonávat až do konce světa, zvláště prostřednictvím svátosti Smíření, kterou svěřil své církvi.

Prosím, Pane, o chuť začínat po prohrách znovu, pokorou silít trpělivost a radostí překonávat smutek, že „nejsem svatý“. Amen

• Tajemstvím čtvrtého desátku růžence světla je Proměnění, k němuž podle tradice došlo na hoře Tábor. Sláva božství vyzáruje z Kristovy tváře, když Otec klade ohromným apoštolům na srdce, aby ho poslouchali a aby se připravili na to, že s ním budou prožívat bolestné chvíle utrpení, aby pak s ním dospěli k radosti Vzkříšení a k životu, který promění Duch Svátý.

Ať si, Pane, uchovám v srdci silné radostné zážitky života s Tebou, abych dobře nesl břemena svá i břemena druhých. Pronikej svými dary Ducha svatého můj život. Amen

• Tajemstvím pátého desátku růžence světla je ustanovení Eucharistie, v níž se Kristus stává pokrmem, svým Tělem a svou Krví, pod způsoby chleba a vína. A tak dosvědčuje „až do konce“ svou lásku lidstvu, za jehož spásu se nabídnou v obětí.

Ať mi, Pane, v Eucharistii nezevšedníš, ať jsi mi průvodcem, ochranou a lékem pro duši i tělo. Amen

Z modliteb papeže Jana Pavla II.

Bože, prosím, ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme.

Bože, ať mám cit pro druhé, ať myslím víc na ně než na sebe, ať se vždy ovládnou a jedním laskavě a srdečně, ať ve mně zbude i jiskřička humoru.

Bože, každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra.

Pavel Kovář

PRÁZDNINOVÉ MARIÁNSKÉ OSLAVY NA SVATÉM KOPEČKU

Svátky a památky Panny Marie během liturgického roku vrcholí slavností jejího Nanebevzetí 15. srpna. Chci se s vámi podělit o radost z toho, jak probíhá na Svatém Kopečku u Olomouce.

15. srpna se koná slavnost jako v každém kostele. Mše sv. je v 9 hod. a v 18 hod. V sobotu po 15. srpnu je „Den otevřených dveří“. Návštěvníci přicházejí do baziliky i celého příslušného areálu a všude je jim poskytnut odborný výklad. To trvá od 12 hod. do 17 hod. Neděle je podle obvyklého pořádku. V pondělí a úterý jsou tzv. odpustkové slavnosti. Mše sv. je v 17 hod. a je pozván celebrant odjinud. Tyto dva dny jsou zároveň prožívány jako „adorační“. V kapli Jména Panny Marie v ambitech je od 9:30 hod. do 16.:30 hod. vystavena Nejsvětější Svátost a věřící přicházejí k tiché adoraci. Letos bude ještě oslava 380. výročí vzniku poutního místa a 280. výročí první korunovace obrazu Panny Marie Svatokopecké v neděli 9. září. Přijede pan opat ze Strahova.

*P. Jaroslav
Sv. Kopeček*

ZA KNĚZE S MATKOU TEREZOU...

Maria, Matko Ježíšova, rozestři plášť své čistoty na naše kněze. Chraň je, veď je a chovej je ve svém srdci. Buď jim Matkou, zvlášť když jsou znechuceni a osamělí. Miluj je a pečuj o ně, aby patřili Ježíši úplně. Vždyť jsou tvými syny tak, jako Ježíš, uchovej tedy jejich srdce čisté a neposvrtné. Učiň, ať jejich mysl je naplněna Ježíšem. Vkládej Ježíše stále na jejich rty, aby hříšníkům a všem, které potkávají, nabízeli jen jeho. Maria, Matko Ježíšova, buď i jejich Matkou, miluj je a přinášej jim radost. Se zvláštní péčí se ujmi kněží nemocných a umírajících a těch, kteří jsou nejvíce pokoušeni. Rozpomeň se, že celé mládí své i stáří, celý svůj život věnovali službě a všechno dávali Ježíši. Maria, žehnej jim a vyhrad jim ve svém srdci zvláštní místo. Dej jim kus svého srdce, tak krásného, čistého a neposvrtného, tak plného lásky a pokory, aby i oni mohli růst do Kristovy podoby. Drahá Maria, dej, ať jsou pokorní jako ty, a svatí jako Ježíš. Amen

Lidmila Vokřínková

KDO VÍ, K ČEMU JE TO DOBRÉ

Potká-li Vás něco, co nemáte rádi nebo kvůli čemu se zlobíte, položte si následně otázku, k čemu by to mohlo být dobré. Pokud na ni nedokážete nalézt okamžitou odpověď, můžete si říct: Kdo ví, čemu to ještě může posloužit... Jako v následujícím staročínském příběhu.

V jedné vesnici se časně ráno probudil rolník a ke svému potěšení spatřil v zahradě divokého koně. Přišli sousedé a řekli: „Jsi ty ale dítě štěstěny, když k tobě přiběhne kůň.“ Rolník rozvážně odpověděl: „Kdo ví, k čemu je to dobré.“

Když následujícího jitra rolník opět pohlédl do své zahrady, kůň byl ten tam – přeskočil plot a utekl na svobodu. Přišli sousedé a řekli: „To jsme si mohli myslet, ten kůň ti nebyl souzen.“ Rolník rozvážně odpověděl: „Kdo ví, k čemu je to dobré.“

Dalšího dne, když se rolník časně ráno probudil, byl hřebec zpátky a přivedl s sebou ještě i klisnu s hříbětem. Sousedé přišli celí rozčilení a volali: „Ty jsi přece jen dítě štěstěny, teď máš tři koně.“ A rolník jen rozvážně odpověděl: „Kdo ví, k čemu je to dobré.“

Následujícího rána se rolníkův syn snažil koně zajezdit, ale kůň ho shodil a on si polámal nohy. Přišli sousedé a řekli: „Vidíš, vidíš, divocí koně ti přinesli jen smůlu. Tvůj syn, opora tvého stáří, je teď mrzákem.“ Rolník rozvážně odpověděl: „Kdo ví, k čemu je to dobré.“

Za několik dní přišli císařští úředníci, aby naverbovali vojáky. Vesnice propukla v hořký pláč, protože všichni věděli, že z války se vrátí jen hrstka šťastlivců. Rolníkova syna naverbovat nemohli. A rolník řekl: „Kdo ví, k čemu je to dobré.“

pro Věžník
Zuzana Nováková

OSTATKY PATŘÍ SV. JANU KŘTITELI?

V minulých dnech jsme si připomínali slavnost Narození sv. Jana Křtitele.

Svatý Jan Křtitel je kromě Panny Marie jediný světec, jehož tělesné narození se v liturgii oslavuje. Už v 5. století se tento den připomínal šest měsíců před narozením Ježíše Krista. Z Lukášova evangelia se vyrozumívá, že Jan byl už před svým narozením naplněn posvěcující milostí, a to tehdy, když přišla Panna Maria k Alžbětě. Byl povolán, aby svým kázáním o Božím království a voláním po obrácení lidu připravil příchod Pána Ježíše Krista. Ježíš od něho přijal křest a jeho první učedníci přišli z okruhu Janových učedníků. Jan se považoval jen za hlas volajícího na poušti, za předchůdce mocnějšího, který má po něm přijít.

Vědci z oxfordské univerzity přišli s důkazy podporujícími teorii, že článek prstu pravé ruky a další lidské ostatky nalezené pod podlahou kostela v Bulharsku by mohly patřit sv. Janu Křtiteli. Relikvie byly nalezeny před dvěma lety v malé alabastrové schránce na bulharském černomořském ostrově Sveti Ivan a zahrnují také lidský zub, část lebky a tři zvířecí kosti.

Vědci datovali článek prstu do 1. stol. n.l. Datace se tedy shoduje s prameny, dle nichž sv. Jan Křtitel v této době skutečně žil. Dle analýzy DNA ostatky patřily jednomu jedinci, patrně muži, z rodiny v oblasti dnešního Blízkého východu.

Prosíme tě, všemohoucí Bože, veď svůj lid cestou spásy, ať uposlechne hlasu svatého Jana Křtitele a bezpečně dospěje k tomu, kterého on ohlašoval, k Ježíši Kristu, našemu Pánu. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Pavel Kovář

Pozn. redakce: Tento příspěvek byl doručen již do minulého čísla, omlouváme se za jeho opožděné uveřejnění.

APOKRYF O JONÁŠOVI

„Jonáši, Jonáši, vstávej, takhle tady nemůžeš ležet. Slunce Ti pálí zrovna na hlavu, vstávej, slyšíš?“

„Kašlu na to!“ zavrčel chlap s přikrytou hlavou. Nato se posadil, stáhl si z hlavy hadr a celý červený vyštěkl: „Co je ti po mně, co jsi zač?“

„Nechci, aby ti přeskočilo ještě víc. Jsem anděl.“

„Ha, anděl, to mě mohlo napadnout, už mi z toho horka hrabe. Anebo jsi vážně anděl, a pak tě musel poslat On?“

Anděl se pousmál a pokrčil rameny.

„Bez jeho vůle bych nepřišel, vždyť víš, jak to je... ale pojď, zvedni se.“

Jonáš se díval zrudlýma očima, ale mlel dál: „Od kdy andělům vadí trochu poledního slunce?“

zas zatvářil rezignovaně.

„Jonáši, co je s tebou...? Napil ses, umyl, to je přece krásné!“

„To můžeš říct ty, jestli jsi anděl, ale jak tohle můžeš říct člověku, jako jsem já? Víš ty vůbec, co jsem zač?“

„Myslél jsem, že vím, ale pověz, co jsi zač?“ bránil se zvědavě anděl.

„Jsem prorok. Nic jiného neumím. Hospodin mi říká, co chce vyřídít lidem a já to dělám. Ale ona to není legrace, jak psal Mojžíš: *Podle toho poznáš, jestli k proroku mluvil Bůh, když se ta věc stane. Když se nestane, Bůh k němu nepromluvil. Takový musí zemřít.* A to jsem dělal dosud. Slyším: při-

jdou kroupy, jářku: budou kroupy, byly kroupy; slyším: bude sucho, jářku: bude sucho, bylo sucho; slyším: bude válka, jářku: bude válka, byla válka...“ Jonáš křičel a anděl se tvářil vykuleně.

„Slyším: uzdraví se, modlím se a jářku: Hospodin chce a uzdraví se, uzdravila se; slyším: neuzdraví se, jářku: dej si věci do pořádku, a neuzdravil se. A teď:“ ... Jonášovi vystoupily v červené tváři žíly a oči jen, jen vypadnout...„slyším: Ninive, bude vyvráceno, jářku: to je fajn, to je dobře, město našich úhlavních nepřátel, to je moc dobré. Slyším: vstaň a jdi tam a řekni jim to. A jářku: ... a to ne. Tam nejdu.

Bože, to ne, to jsem musel slyšet špatně. To nemá smysl. Chceš je varovat? Slyším: ... nic. Nic. Tak se seberu a jdu – do přístavu, na loď. Daleko. Nejdál, co znám. Jenže cestou se strhla bouře.

A jářku: to je *On*, jářku vyhodte mě do moře, to *On* mě Bůh trestá za to, že jsem nešel do Ninive. Jenže já si raději loknu, než bych zhebnul v Ninive. Ale nelokl jsem si, lokla si ryba. A pak, hrůza, hrůza... i na mě dost hrozná. A já se modlil, jak já se modlil. A slyším: nezahyneš. A jářku: ... U Hospodina *je spása!* *On* mě zachránil, neutonul jsem a

„Od tehdy, co jsou posláni k hlupákům, jako jsi ty. Povídám, vstávej a pojď, tamhle je pramen.“

Nato se Jonáš začal konečně sbírat.

„Kašlu na všechno, kašlu na Ninive, kašlu na prokrování, ... kašlu na pramen...“

Mezitím dopajdal ke skalisku a pod převisem ve stínu tam opravdu mezi kameny tekla čůrek vody. Ten tu dřív nebyl. Kdo našel v rozpálené suti pramínek, pochopí, že se i Jonášovo srdce zachvělo: „Kašlu na horko, ... kašlu na smrt!“ vydechl vláč-
nějším jazykem a srkal žiznivě vodu. Ale pak se

ryba mě po třech dnech vyplivla.“

„Haleluja!“ zvolal anděl a zatleskal.

Ale Jonáš pokračoval: „A slyším: jdi do Ninive, járků... jdu do Ninive. Půjdu tam, ale víš ty co? Víš, jak já vypadal? Byls v bříše ryby, anděli? Vlasy a vousy jako mlíko a kůži jak vápno. Jako duch jsem tam procházel. A járků: ještě čtyřicet dní a je po všem! A oni? Oni? Najednou padali na kolena a zděšeně se ptali, co mají dělat a byli najednou na sebe jako med a samá pomoc a nejedli a jen se modlili, modláři jedni hnusní. A On?! Víš, co udělal On, anděli? Úplně mě zničil. Znemožnil. *Co řekne, to se stane.* Tak to stojí psáno. A Jonáš? Všichni říkají: Tomu přescočilo. Prošel břichem ryby a je mimo. Budto plácá nesmysly, což je pravděpodobnější, a je lepší ho zabít, protože je lžiprorok, anebo ho nechat být, ať si umře hladu, k ničemu není. Anebo je blázen a zrádce k tomu, protože varoval naše nepřátele. Ti teď naberou sílu a zaútočí na celý svět. Takže zavřít a zabít pro vlastizradu. To jsou vyhlídky doma.

A jsem vyřízený i v Ninive, protože jestli se začnou zajímat, teď když nevyhynou, co jsem zač, a ukáže se, že jsem Hebrej, zabijí mě, že jsem špion, nebo kvůli šíření poplašné zprávy, protože se proroctví neukázalo jako pravdivé. A tak chci umřít a nevím jak. A když se mi to už málem povedlo, tak zase poslal tebe, anděli!“ A pokračoval:

„Jsem neposlouchný, jsem vzpurník, nerozumím mu, a když něco pochopím, nechci to dělat, protože mi to nedává smysl. Nemůžu dělat něco, co nedává smysl. Neumím to. A když to udělám, zničím mi to život, což jsem Ti právě popsal, a tak nechci žít.“

Anděl mlčel.

„A víš, co se ještě stalo? Já jsem Mu to řekl pěkně od plic: Že On jednou řekl slovo a to slovo, že musí splnit. Že *TEN Bůh*, který řekl, že prorok, který nebude mluvit, co Bůh řekne, má zahynout, když se proroctví nesplní, tak *TENTO stejný Bůh nemůže* klidně vzít svůj výrok zpátky a nebýt mu líto ubohého služebníka. Proto taky jsem si to namířil do Taršíše... a tak jsem čekal, že ke mně bude milosrdný a vezme krutý výrok o záchraně Ninive zpět. A tak jsem čekal tady na té kamenité pláni a skládal si před sebe do písku kamínky. Co den, to kamínek. A postil jsem se. A těšil se, že se mě ujme a vyslyší mou spravedlivou modlitbu. Kámen by se nade mnou ustrnul. Ale ustrnul se nade mnou

skočec, vzrostl a krásně se mi pnul nad rohoží, a stínil místo mé modlitebny. A já jsem čekal na Hospodina. A On? On se zatvrdil a rozhodl se, že ninivské ušetří, mě znemožní a ještě poslal červa, aby sežral jediného přítele, kterého jsem měl – ten dobrý skočec. A tak jsem se rozhodl umřít horkem a hanbou jako ten skočec, protože jako čas té rostliny, tak i můj čas se naplnil. Ale Jeho hra kočky s myši ještě, zdá se, neskončila. Poslal Tebe a potěšil mě pramínkem vody.“

Jonáš koukal na místo, kde seděl anděl. Asi už to nemohl poslouchat. Napil se tedy ještě jednou pořádně z pramínku, který už začal slábnout, a pak se odplížil na výheň pro starý vak, aby ho naplnil poslední tekoucí vodou. Na zemi šustily listy uschlého skočce. Jonáš kopl do spleti stonků:

„*To musíš posílat anděla? Já bych chtěl mluvit s Tebou! Štve mě to, že jsem vzpurník a rebel. Ale nemůžu si pomoct!*“

A tehdy se ozval vánek tichý, tak tichý, že se Jonáš zhroutil pod převisem na zem. Zakryl si hlavu pláštěm a poslouchal:

„*Ninivští tě vyslyšeli, protože potřebovali slyšet muže, který přešel kolem bran smrti. Jinému by nevěřili. Chtěl jsem, aby uvěřili. Neprošel bys kolem bran smrti, kdyby tě nepozřela ryba, nepozřela by tě ryba, kdybys netonul v moři. Netonul bys v moři, kdyby ses s důvěrou modlil. Modlil bys s důvěrou o záchranu před utonutím, kdybys přede mnou neprchal do Taršíše. Neprchal bys do Taršíše, kdybys mě chtěl poslechnout. Kdybych chtěl, abys mě poslechl, neposlal bych Tě do Ninive. Ale já jsem chtěl, aby Ti ninivští uvěřili. A ty bys nepochopil nic o mně ani o sobě, kdybych Tě neposlal. A podívej, tobě je líto skočce, který jsi ani nezasadil, a mě by nemělo být líto toho velkého města...?*“

Jonáš dlouho mlčel, připadal si použitý jako ten skočec, zatímco v Ninive se všechno vracelo do normálních kolejí. Lidé se začali svlékat z žiníc a šli se vykoupat od popela a hospodyně šly vařit nějaké kaše, co se vaří, když končí půst.

A adept na falešného proroka, který městu svou cestou od Boha až k branám smrti přinesl spásu, sebral ze země prolínající vak s vodou a šoural se od Ninive, kde splnil svůj úkol, domů.

Jan

OBLEČENÍ

Jsou to již tři roky, co Janě umřela maminka. Právě si prohlíží svou skříňku s oblečením a mračí se. Je to vážně k vzteku mít tři starší bráchy. Kalhoty, samé kalhoty, trika a košile! Copak tohle může nosit? V ruce drží roztržené vytahané modré triko s nákladákem, s kterým vztekle mrskne až dozadu do skříňky. V koutku očí ji začínou pátlit slzy. Honem očí přivírá a představuje si sebe

sama v té modré zavinovací sukni, co nosí Ivanka, nebo v Majčině květovaném kostýmku. Sluší jí to. Teď se zatočila, pohodila hlavou a rukou si prohrábla vlasy. Ale konec snění! Malounko vrznou dveře a na záda jí skočí Kuba, bráška jen o rok starší, její nejlepší kamarád. Oči se otevrou a slzy se vykutálí ven. Kuba na ni nevěřičně kouká. Očekával přátelskou pranici, jaká obvykle následovala po zákeřném napadení zezadu, ale rozhodně ne slzy – na ty není u Jany zvyklý.

„Co brečíš? Bolí tě něco?“ ptá se úzkostlivě. „Ááááale,“ protáhne Jana co možná lhostejně, „nemám co na sebe,“ dodává s trochou posměchu v hlase. Kuba vykulí oči ještě víc: „Vždyť máš plnou skříňku. Hele, tyhle manšestráky jsem měl loni ještě já. A vida, tu díru na koleně už tatka zašil.“ „No právě,“ vybuchne Jana, „a to bys měl vidět holky u nás ve třídě,“ rozohňuje se novopečená studentka gymnázia, „jak chodí nastrojené. Ani se nedivím,

že se se mnou žádná z nich nebaví.“ Jana sklání hlavu, aby jí Kuba neviděl do tváře. Někde uvnitř jí tenký hlásek říká, že to není pravda, holky jsou fajn, mockrát ji zvaly mezi sebe – zvlášť Ivanka je na ni milá. Ale ona vždycky odmítla. Připadala by si mezi nimi jako slon v porcelánu. Teď prudce vzhlédla a zamrkala usazenými očima na Kubu. „Ne abys něco říkal tatkoví! Má s námi i tak starostí dost.“ Jana se rázně pouští do rovnání skříňky. Ach jo, vzdychá při tom jen tak potichounku pro sebe. Právě pečlivě skládá to modré „nákladákové“ triko, když zase vrznou dveře. „Jani,“ tatínekův hlas vždycky pohládí, ale teď je něžnější než jindy. V Janě hrkne. Kuba určitě nedržel jazyk za zuby. „Pojď za mnou, Jani,“ přitáhne si ji tatínek k sobě a prohrábne světlé vlásy. „Je to pravda? Opravdu se s tebou holky ve třídě nebaví?“ Jana schovává hlavu tátovi do klína a tichounce přiznává: „Ne, tak to není. Je to vlastně naopak – já se nebavím s nimi.“ Tatínek chápavě pokývá hlavou: „Vím, že teď je moc důležité, aby sis věřila, aby ses cítila dobře a měla kus zdravého sebevědomí, ale opravdu si myslíš, že to je jen otázka oblečení?“ Jana zas hrdinně vrtí hlavou: „Ne, ne, já vím, tati, já už se budu snažit,“ slibuje, ale je v ní přitom malá dušička. Co když si Ivanka mezitím našla jinou kamarádku? Co když ji už holky do svého „Klubu otevřených hlav“ nepozvou? Tatínek si ví rady snad se vším na světě. „Snaž se, to je správné, ale nebude to lehké. Sama bys to nezvládla. Pojď, poprosíme spolu o pomoc u našeho Boha.“ A tak jako pokleká Jana sama každé ráno před křížem a svěřuje své starosti moudrému a dobrému Otci, tak nyní pokleká spolu s tatínkem a společně se modlí.

O měsíc později sedí Jana v koutě v „Klubu natvrdlých hlav“ (právě byla odhlasována změna názvu) spolu s ostatními děvčaty, dumají nad Pythagorovou větou a povětšinou se smějí a povídají si o všem možném. Co na tom, že čtyři z nich jsou oblečeny podle poslední módy a ta pátá má zašivané manšestráky a vybledlé tričko? Co na tom, vždyť u Boha není nic nemožného.

Maruška Štrejbarová

DOKUD SE ZPÍVÁ...

V jedné písni se zpívá: „*Dokud se zpívá, ještě se neumřelo!*“ Ano, je vše dost umlčeno i v našem městě – rušný provoz, jež doléhá i do obydlí, zemědělské stroje, zvl. v nynějším žňovém období, lesní těžba dřeva, zásobování, kamiony, převážené výrobky továren, silniční opravy, osobní doprava atd. – jen cyklistická je tichá...

Píseň – dle Písma Svatého /nás vždy oslovuje/

1. Muž moudrý stavěl svůj dům na skále
a začal padat déšť.
Déšť padal a voda stoupala
a dům stojí dodnes.
2. Zato: hloupý stavěl svůj dům na písku
a začal padat déšť.
Déšť padal a voda stoupala
a dům se rozsypal.
3. Proto: svůj dům postav na Pánu Ježíši
a bude pevně stát.
4. Svě požehnání On pošle nám,
svě modlitby mu vyšleme tam,
svě požehnání On pošle nám
a dům náš bude stát.

Tuto rytmickou píseň zpívaly děti a také ukazovaly, bylo vidět, že se jim líbí... V naší ulici na levé straně za farním kostelem a kostnicí jsou také domy postaveny na skále a zámecký park na kopci – stráni – a také i na pravé straně. A což spodní prameny u skal? Rybníky v polesí Pouští? Pamětníci ví, že silnice na Stonařov byla prašná, auta nejezdila, jen pan Dvořák se svou „Tatrou“ jezdil k nemocným. Pan dr. Richter léčil v domě, který byl později zbourán. Panské povozky jezdily pomalu po „staré“ cestě za zámeckým parkem. Jak se vše změnilo! Po asfaltové silnici při tání sněhu nebo při bouřích a prudkém dešti teče voda z kopce, proto ty záplavy od lesa. Jak říká p. Jiří Grygar, vesmír je rozrušen nočním osvětlením měst, leteckou dopravou. Vzpomínám si, jak jsme s farním zájezdem z Prahy poprvé letadlem letěli do Karlových Varů a po prohlídce zpět a jak nám hučelo po přistání v úších... V rádiu hovořil nedávno p. Marek Eben, jehož jméno je s Karlovými Vary spojeno, jeho písně mají jiný ráz, hlavně, aby měl stále elán a byl pevný jako ebenové dřevo.

To mu přeje

Lidmila Vokřínková

HLUBOKÝ ZÁŽITEK

ÚRYVEK Z KNIHY J. MIKULÁŠKA SEŠÍVANÉ SRDCE
ŽIVOTNÍ CESTA O. JANA TOPENČÍKA

V devadesátém pátém jsme se s Jendou zúčastnili svatořečení Jana Sarkandra a Zdislavy na neředínském letišti u Olomouce. Po mši se Svatý otec neplánovaně postavil před oltář a pokynul kněžím shromážděným pod papežským oltářem. Po jednom k němu přistupovali, aby se s nimi pozdravil a podal jim ruku. Také Jenda stál v řadě kněží. Když už vystupoval po stupních ke Svatému otci a byli před ním jen asi dva kněží, objevil se papežův sekretář. Pomalu se blížil ke Svatému otci. Tušil jsem, proč přichází. Neúprosně hlídal čas, aby Svatý otec stihnul další program. Držel jsem Jendovi palce, aby mu to ještě vyšlo. Podařilo se! Pro něj to byl hluboký zážitek a v jeho zhoršující se nemoci Boží

pohlazení. Byl jedním z posledních kněží, kteří se u Svatého otce vystřídali.

Úvodní slovo

(Mons. Vojtěch Cikrle – brněnský biskup)

Kdo byl o. Jan Topenčík? Radostný člověk s velkým srdcem otevřeným každému příchozímu. Obětavý kněz hluboce zakotvený v Bohu. Laskavý přítel s darem stát se oporou každému potřebnému. Ten, kdo vnímal působení Boží lásky v životě druhých a přál si, aby se také z toho dokázali radovat.

Lidmila Vokřínková

NÁVŠTĚVA STAROVĚKÉHO ŘECKA

V týdnu 24.-31.7 se skupina dětí a mladých lidí z třeštské farnosti (a okolí) přesunula v čase o několik set let zpět do minulosti. Do naší odvážné výpravy patřilo 28 dětí a 8 vedoucích.

Po přesunu na patričné území nás čekal první úkol – vytvořit městské státy. Po našem rozdělení vznikly tyto čtyři městské státy: Trója, Neapolis, Masálie a Théby. Každý z těchto států se snažil rozšířit a vhodně využít své území. Za různé úkoly, aktivity a hry získávaly vždy jednotlivé týmy (státy) příslušný počet peněz, za které si dále mohly koupit nejrůznější stavby do svého městského státu. Během našeho táborového týdne jsme se zúčastnili války mezi Spartou a Athénami, naučili se péct chleba, střílet z luků, a nebo také přenášeli či pátrali po různých poselstvích, a mnoho dalšího.

Jako v každé společnosti i my měli nej-různější společenské vrstvy. Výchozí pozice všech byl otrok, každý však měl možnost svou pozici zlepšit a ve společenském žebříčku stoupat vzhůru. Aby se tento společenský status mohl změnit, bylo potřeba získat různé pečeti. Celkem bylo možno získat šest pečetí: pečeť otužilosti, pečeť mlčení, paměti, síly, šifry a pečeť odvahy. Každému se podařilo splnit alespoň jednu pečeť a tak nikdo nezůstal na té nejnižší pozici.

Po důkladném prozkoumání starověkého Řecká jsme se všichni plni zážitků vrátili zpět do roku 2012.

Díky všem, kteří se na přípravě a chodu celého tábora podíleli!

Kateřina Bambulová

Z TÁBOROVÉHO DENÍKU

26.7. 2012

Probudili jsme se a šli jsme na super rozcvičku. K snídani byly kukuřičné lupínky s mlékem. Potom následovala bojová a vyčerpávající hra. Dobývali jsme města pomocí zbraní a štítů. Po bitvě jsme se posílili šťávou a gulášem s chlebem. Byl výběrný. Odpočinuli jsme si při poledním klidu. Dohráli jsme turnaje ve vybíjené a kuličkách.

Následovala hra Pašeráci. Už se nám sbíhaly sliny na řecký salát s pečivem. Po večeři jsme skotčili a hráli různé hry. Právě skončil večerní nástup a nám už zbývá jen dopsat deník, umýt, vyčůrat, poslechnout pohádku, pomodlit a jít spát.

Z táborového deníku – tým Neapolis

PODĚKOVÁNÍ

Jsou věci, které rodič nedokáže.

Pamatuji si, že v těch letech, kdy mi život utíkal pomaleji a dvacetiletí byli pro mě dospělí, v oněch letech jsem na svých několik uplynulých roků vzpomínal podle táborů (salesiánských chaloupek). Třeba:

To bylo ten rok po Kostelním Vydří, kde nás celotáborovkou honil tajemný Strážce hrobky...., to byl rok po Malé Fatře s vedoucím Pepou, kde jsme nejdřív umírali žízni a potom jsem poprvé v životě pil z potoka v Tiesňavách. Nebo to byl rok ten poté, co jsme opravovali roubenku za Vsetínem.

Padesát trpasličích nedůležitých týdnů se krčilo ve stínu dvou týdnů velikých, ve kterých se něco stalo.

Za to nemohou moji rodiče, stejně jako my, rodiče, nemůžeme za to, že trávíme s dětmi těch padesát, či jedenapadesát menších týdnů, a naše děti to teď cítí podobně jako já tehdy. Tak to prostě je, že rodič některé věci nedokáže a dobré tábory jsou pro dítě obrovským pokladem.

Moje děti jely na tábor s partou nadšenců z třeštské farnosti a vrátily se v pořádku a nadšené, plné zážitků a s posíleným sebevědomím po překonaných dobrodružstvích. Mohly zažít

kamarádství a poznat se s ostatními dětmi jinak než jen ve škole, na hodinách náboženství nebo v kostele. A já jsem velice šťastný, že to moje děti mohly prožít.

Ale nebylo by to bez Vás, dobří organizátoři. Nebylo by to bez vašeho času, bez vaší odvahy a trpělivosti, ochoty se nasadit. Děkuji vám všem za to, že jste zase letos utratili svůj čas pro moje a naše děti. Díky vám, že vás to s našimi dětmi baví. Myslím, že jste jim dali možnost prožít něco, co je pro jejich život hodně důležité. Děkuji vám za ty veliké dny, na které budou děti vzpomínat, až zapomenou na to, že tehdy chodily do první nebo do druhé nebo do šesté... co já vím? Ale třeba si vzpomenou: To bylo ten rok po „starověkém Řecku“, na Zlatomlýně, nebo to bylo ještě před tou biologickou katastrofou, jak jsme se probíjeli amazonskou džunglí a zažili, co je kanadská noc!

Díky Vám!!!

Jan Zach z Panenské Rozsíčky

(Vím, že jsou vám vděční mnozí rodiče.)

ORIGINÁLNÍ NÁPAD KLUBOVNA NA KOLEČKÁCH

„Mobilní klubovna“ je název projektu ostravských salesiánů, který finančně podpořil Plzeňský prazdroj a který jste i vy na moji výzvu v kostele a prosbu mého bratra Jiřího podpořili svými hlasy na internetu či dárcovskou SMS. Jedná se o karavan, se kterým jezdí salesiáni za dětmi do sociálně vyloučených lokalit. Obytný přívěs – mobilní klubovna již umožňuje převážně romským dětem a mládeži ve věku 4 – 12 let, kteří

nenavštěvují žádná volnočasová zařízení, smysluplné trávení volného času, zlepšit jejich sociální dovednosti a posílit sebevědomí. Záměrem je také poskytovat určitou „ochutnávku“ z činnosti střediska Don Bosco.

Každý týden přijíždí karavan na určitá místa v Ostravě. Dopoledne věnují čas předškolákům, učí se barvy, tvary, jak držet pastelku, jak lepit lepidlem nebo stříhat nůžkami. Předškoláků se účastní pravidelně 8 i více, vedoucí si je vyzvednou u rodičů a po skončení činnosti je zase odvádějí zpět domů. I v zimě je v karavanu příjemné teplo, takže si děti mohly hrát a učit se, i když venku mrzlo, až praštilo. Odpoledne patří karavan starším dětem, které byly dopoledne ve škole. Doučují se matematiku, češtinu a další předměty. Po doučování si děti mohou zahrát na nástroje, zazpívat nebo si užít při jiné hře v teple a bezpečí karavanu. O doučování i karavan je velký zájem, což salesiány těší.

P. Tomáš

MINISTRANTI V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE

Jako poslední čtyři roky tak i letos pro ministranty chystáme ministrantské schůzky. Schůzka se bude opět skládat ze čtyř částí, či jejich kombinací. Na úvod máme modlitbu, poté rozpravu na aktuální téma, následuje výuková část a v poslední hodině je volnější sportovně soutěžní část.

Schůzky budou opět v neděli po ranní mši svaté (mimo pracovní schůzky, které budou před poutí v sobotu) a budu se snažit je dělat každých čtrnáct dní. Asi největší změnou bude celoroční soutěž. Loni jsme začali soutěžit ve vědomostech i v dovednostech a ministranti do příští ministrantské schůzky získali určitou ná-

mořní hodnost. To bude u mladších ministrantů pokračovat, s tím rozdílem, že jednotlivé výsledky se budou počítat do celoroční soutěže. U starších ministrantů se námořní hodnosti neujali, tak jsem to pro letošní rok pozměnil a budou soutěžit ve vojenských hodnostech od vojína po armádního generála. Vítěz soutěže půjde na konci školního roku s panem farářem na bowling.

Každým rokem se modlíme jiné modlitby. Už jsme se modlili: Otče náš..., Zdrávas Maria..., Pod ochranu Tvou..., Anděle Boží... a v posledním roce Zdrávas Královno.... Přemýšlel jsem, co se budeme modlit letos. Opět začneme schůzku modlitbou Zdrávas Královno a k tomu přidáme konec růžence.

Co se týče půlroční soutěže v docházce, tak s letošním rokem přichází největší změna za dobu existence soutěže. Rozhodl jsem se ji rozdělit na dvě samostatné části. Pro mladší ministranty a starší ministranty. Vedla mě k tomu extrémně vysoká docházka mladších ministrantů. V poslední soutěži na prvních sedmi místech byli mladší ministranti. Dlouho jsem řešil, podle čeho určit hranici. Nakonec jsem se rozhodl, že hranicí bude

první svatě přijímání. Ti, co na jaře půjdou k prvnímu svatému přijímání, tak letos budou naposledy v mladších ministrantech. Bodování zůstává stejné jako loni. Neděle budou za jeden bod. Všední dny za dva body a pohřby, poutí, roráty a čtyři slavnosti (24. 12., 25. 12., 1. 1. a 6. 1.) za tři body. Případně může být mše svatá za tři body, když si to bude přát pan farář.

Poslední změnou bude hodnocení chování. V minulých letech jsme za nevhodné chování občas strhávali body. Podle mě se to moc neosvědčilo, protože to nemělo pravý výchovný efekt a hlavně starší ministranti si z toho nic nedělali. Proto jsem to letos pozměnil. Nikomu se za špatné chování nebudou strhávat body, ale za odměnu se půjdou pomodlit před další mší svatou růžencem v ministrantském oblečení. Věřím, že díky modlitbě popřemýšlíme nad sebou a své službě Bohu, panu farářovi a celé farnosti a zapracujeme na sobě a celá farnost bude moci být hrdá na nás, ministranty.

Josef Kolba

PO ČEM TOUŽÍ DÍTĚ 21. STOLETÍ?

O tom, že se doba stále mění, není pochyb. Často vzpomínáme na to, jak to bylo v našem dětství, naši rodiče zase na dobu jejich dětství... Když naše děti postávají u otevřené lednice a nejsou sto si vybrat z řady vystavených jogurtů, začne to ve mně vřít a neubráním se vyprávění o časech našeho dětství, kdy byl v lednici pouze jeden druh jogurtu s tak nenáviděným „škrálopem“, který se nám maminka pokoušela zpříjemnit tím, že na něj nalila šťávu. Nevěřicně na mě zírají. Podobně nevěřicně jsme s bratrem hleděli, když zase naše maminka vyprávěla nám, jak k narozeninám dostala na přilepšenou jedno vajíčko a na Vánoce k tradičním tepláčkům odpočítaný počet pracek...

Naše děti mají vše, co si mohou přát. Alespoň já si to myslím. Žijí v době moderních

technologí, v době volných hranic, v době plných obchodů... Co by si tak asi mohly přát? Naše dcera je obdařena velmi „živou“ fantazií („cítím“ s ní, protože sama jsem něco podobného zažívala v dětství, dodnes přesně vím, kde jsem v útlém věku na náměstí viděla lva, ač mi bylo opatrně řečeno, že tam žádný nebyl...), hlavička jí stále pracuje, přemýšlí o 106, neustále se na něco ptá, někdy nastávají komické situace. (Nedávno se při jízdě autem zeptala, co znamená ta ještěrka, co má na konci písmeno M. Po chvíli jsme zjistili, že se jedná o pravotočivou zatáčku...) V záplavě různých dotazů, které i tohle konzumem zahrnuté dítě má, mě nedávno rozesmála tužbou dítěte 21. století: „Mami, já bych tak chtěla vidět, jak vypadá uhlí!!!“

- KZ -

EXERCICIE

Slovo je latinského původu a jeho význam je cvičení. Velmi se používalo za Rakousko-Uherska na vojně slovo *execírák* – cvičiště. To jenom tak na úvod.

My používáme toto slovo pro duchovní cvičení. V Katolickém týdeníku čtete dosti často, kde se tato duchovní cvičení konají. V naší oblasti se duchovní cvičení konají v Kostelním Vydří.

Sám již po několik roků tato duchovní cvičení navštěvuji. Prostřednictvím terciářek získám přihlášku. Na začátku roku karmelitáni, kteří v Kostelním Vydří působí, rozesílají přihlášky na celý rok, ze kterých je možnost si vybrat termín účasti na exerciciích. Jsou třídenní, pětidenní. Většinou se zúčastňují třídenních.

Třídenní exercicie začínají ve středu a končí v sobotu.

Program je následující.

PROGRAM EXERCICIÍ KARMEITÁNSKÝCH TERCIAŘŮ

I. – 3. června 2011

Středa

- 18:00 Mše svatá (kostel)
- Nešpory
- Večeře (jídlna)
- 20:00 začátek exercicií (knihovna)

Čtvrtek

- 07:00 Adorace – možnost (kostel)
- 08:00 Ranní chvály (kostel)
- 09:30 Přednáška I (knihovna)
- 11:30 Oběd (jídlna přizemí)
- 15:00 Růženec (kostel)

- 16:00 Přednáška II (knihovna)
- 18:00 Mše svatá (kostel)
- Nešpory
- Večeře (jídlna)
- 20:15 Adorace (kostel)

Pátek

- 07:00 Adorace – možnost (kostel)
- 08:00 Mše svatá s RCH (kostel)
- 09:30 Přednáška I (knihovna)
- 11:30 Oběd (jídlna přizemí)
- 15:00 Růženec (kostel)
- 16:00 Přednáška II (knihovna)
- 17:45 Nešpory (kaple sv. Eliáše)
- Večeře (jídlna)
- 19:00 Adorace (kostel)

Sobota

- 07:00 Adorace – možnost (kostel)
- 08:00 Mše svatá s RCH (kostel)
- 09:30 Přednáška I (knihovna)
- 11:00 Závěrečné setkání (knihovna)
- 11:30 oběd (jídlna přizemí)

Je možné zůstat do neděle, tuto skutečnost je třeba nahlásit – kvůli stravě.

O čem jsou přednášky? Záleží na přednášejícím, buď k období, ale většinou jsou probírány některé části evangelia spojené se Starým zákonem. Přednáška trvá asi 30 minut. Porovnal bych ji něco jako kázání, s přihlédnutím na jednotlivé části, kdy doslova se cituje verš ať již jako doplněk nebo úvod do přednášky. Následuje rozhovor. Zapomněl jsem na úvod přednášky, že začíná modlitbou a také modlitbou končí.

Růženec není povinný.

Jedna pro mne z krásných chvílí je večerní adorace.

V pátek je také možnost svátosti smíření, asi tak od 13:00 do 16:00, a pokud je větší zájem i v sobotu.

Přihlaste se. Zkuste a uvidíte.

Vrátil Josef

JAK MOC SI VÁŽÍME SVOBODY?

Je to až k nevíře, ale od sametové revoluce – listopadových událostí roku 1989 – uplyne letos už 23 let. Mnohým z nás připadne, jako by se odehrály před pěti roky, ale čas neúprosně běží. Za ta více než dvě desetiletí jsme toho hodně prožili, mnohé se změnilo, dlužno říci, že bohužel ne vždy jenom k lepšímu. Jistě, nemůžeme popřít, že se vesměs pozitivně proměnila naše města a obce, radikálně se změnila takřka všechny komunikační nástroje, ocitli jsme se ve světě až zbesílelého informačního pokroku, technologie postupují mnohdy rychlostí blesku...

Změnili jsme se i my? A jaká je dnešní česká společnost? Většina z nás vnímala dobu před rokem 1989 jako období nesvobody. Návrat svobody do naší společnosti jsme přivítali s neskrývanou radostí. Plnými doušky jsme si užívali možnosti znovu svobodně vycestovat do zahraničí, bez strachu vyjadřovat své názory, bez dozoru církevních tajemníků vyjadřovat svoji víru atd. Nové možnosti, které nám porevoluční doba nabídla, se nám jevily jako nekonečné. Ano, svoboda přináší netušené příležitosti, vnímáme ale svobodu vždy správně?

V posledních letech čím dál častěji vnímám, jak zkrleslý pohled na dar, jakým svoboda bezpochyby je, má řada lidí v naší společnosti. Možná každý z nás si pojetí svobody trochu upravil pro „svou potřebu“. A právě v tom jsou skryta nemalá úskalí. Začali jsme svobodu vnímat pouze jako nástroj našich práv. Mám právo..., máme právo... Opravdu? Skutečně nám svoboda přináší pouze práva? Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak už bychom dávno žili ve společnosti, kde je všechno dovoleno. Dost hrozivá představa.

S přijetím svobody jako jednoho z nejvzácnějších darů skutečně dostáváme mnoho práv. Má-li ale být dar svobody darem pro všechny, pak zároveň přijímáme i zodpovědnost a respekt k právům ostatních. Jedině tak se může hodnota svobody naplnit.

Ze srdce si přeji, abychom si toto znovu a znovu uvědomovali a mohli se tak naplno radovat ve svobodné společnosti.

Vít Kaňkovský

TEOLOGICKÝ VTÍPEK

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jablona a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ale k čemu všechna ta práce, když většina ovoce spadla za zídku, do zahrádky dominikánů... Když tak zase jednou přišli o všechnu úrodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat přítrž a stěžovali si u biskupa. Biskup se rozhodl záležitost vyšetřit a navrhl teologickou disputaci. Kdo v ní zvítězí, bude moci užívat plodů. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovníka, který znal

Písmo z paměti řecky i latinsky a suverénně se pohyboval ve všech teologických záležitostech. V klášterě františkánů nastalo pozdvížení. Věděli, že vše je ztraceno, oni nepěstovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejodvážnější: kuchař s kulatou, téměř holou hlavou a prostorově výrazným tělem. Po nóně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, že nedovede užívat učená slova, a tak biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov. Začal dominikán a ukázal jablko, o něž se přeli. Františkán vytáhl

z kapsy kousek tvrdého chleba. Knihovník vztyčil ukazovák. Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty. Dominikán přidal třetí prst. Františkán se ukazovákem rychle dotkl čela. Zpocení knihovník rezignovaně vztáhl ruce vzhůru. Kuchař široce rozpažil a spokojeně se usmál.

Bylo po všem a jablka připadla františkánům.

Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vyptávali, co se stalo: „Jsou to mystici, bratři,“ děl knihovník. „Začal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hříchu a poukázal na jablko hříchu, které zapříčinilo pád celého lidstva.“ Dominikáni pokyvují, že to byl vynikající začátek. „Ale dostal mě nejvyšší kristologii, ukázal mi kousek chleba... Chápete? Chléb Poslední večere, kdy se za nás obětoval náš Pán a kdy sejmul z jablko hříchu, které jsem tam tak vyzývavě třímal. Připadal jsem si hrozně.“ Bratři jej chápavě poplácali po ramenou. „Zkusil jsem se bránit a přešel do útoku v neochvějných základech víry. Vsadil jsem na jistotu a začal jedním prstem: je jeden Bůh!“ Dominikáni hltali každé slovo. „Stejně tvrdě mě odrazil, když jemně dvěma prsty upozornil: ale má dvě přirozenosti: Božskou a lidskou.“ Dominikáni stáli bez dechu.

„V poslední chvíli jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobraně De Deo Trino: tři prsty... Bylo to zbytečné, jen se dotkl čela a jasně mi dal najevo, že předhazuji pro lidi nepochopitelné tajemství.“ Dominikáni se po sobě ani nedívali. „Vzdával jsem se a jen jsem vztáhl ruce vzhůru v oslavě Boží moudrosti: Bůh je veliký... A víte, co udělal on? Na to do smrti nezapomenu. Jediným gestem rozpráhl ruce a připomněl jedinečný atribut Boží bytosti: Nekonečný!“

Ve stejnou dobu se kuchař přičítal k františkánům hlasitě funící a jásal: „Máme to! Ale hulvát to byl, ten knihovník. Hned, jak jsme se sešli, vynadal jabko a vytahoval se s ním, že nám je všechny sežrali. To mě naštvalo, tak jsem vytáh z kapsy starý zapomenutý kus chleba, aby se živili tím. A von začal útočit, chtěl mi prstem vypíchnout voko! Tak jsem se nedal a pohrozil mu, že mu vypíchnu vobě voči! Už asi nevěděl, jak se bránit, když mi ukázal, že mi vypíchne tři voči, tak jsem se dotknul hlavy: Seš blbej, nebo co? A už to vzdával, ještě se sice pokusil vyhrožovat, že na nás přijdou shora a namlátěj nám, tak jsem mu jasně naznačil, ať klidně přijdou, že je nás víc. A tak to vzdal!“

pro Věžník
Zuzana Nováková

TY OČI TI VĚŘÍ

Jak lampu když cloníme, aby dítě mohlo spát,
jak déšť tišíme, aby nemohl bubnovat,
jak konejšíme pláč usedavý,
jak odháníme hmyz od své hlavy,
jak chráníme svá srdce proti věčným tmám,
tak chci mluvit k tobě,
tak chci mluvit k vám.

Hledím do dětských očí něhou okouzlen:

Kolik jimi projde mužů?

Kolik jimi projde žen?

Kolikrát se rozzáří jak lampa Aladinova,
kolik radosti, kolik žalu se v nich schová,

kolikrát budou bloudit v noci stínů,

kolikrát jim život bude hrát pantomimu?

Ty oči ti jdou vstříc mládí pěšinou,
ty oči ti na rtech v očekávání spočinou.

Ty oči ti věří.

Až překročíš práh jejich dveří,
jdi po špičkách a prítlum hlas.

Odhod' přetvářku, jež je v nás,
buď pravdivý až v srdce hlubinu,
jdi světlem, neukrývej se do stínu.

Ať živé srdce je pevnou hrází,
ať k těm očím smutek nepřichází,
ať ty oči stále tě v sobě zrcadlí,
ať ze snů je neprobouzí přízrak zlý.

S tebou hledím v moře jasu,
s tebou upíjím z těch očí krásu,
s tebou něhu v sobě vteplávám,
aby všechno to, co těm očím dávám,
byl jen kov nezkalený, ryzí,
aby byly zářící jak kmeny břízy,
aby nezalil je smutek do olova,
aby uvěřily v nás a naše slova,
abych já, ty, každý z nás,
do nich zasel jen slunce jas.

Část veršů Josefa Josky
vybrala O. Hrbková

VĚŽNÍK

Píše se rok 1999, konec století, konec tisíciletí a právě zde se rodí něco nového.

Tak jako v každé jiné farnosti žijí mladí lidé, tak i v té třeštské. Scházeli se při zpěvu. Uváděli ve známost nové rytmické písně. Podnět k tomu dal otec Pavel Procházka. A tak děvčata a chlapci ze začátku zpívali při pátečních bohoslužbách. Počet zpěváků se lišil a chuť byla také. Ovšem s přibývajícimi roky přibývaly i starosti a začali se trochu dělit na dívky a chlapce. To byl také jeden důvod pro založení skupiny „LABYRINT“.

To všechno se odehrávalo ještě daleko před rokem 1999. Semínko zde asi bylo i proto, aby dala skupina o sobě vědět i jinak. Kdo, kdy se můžeme jen dohadovat.

S největší pravděpodobností to byla oslava 650 let od založení města TŘEŠTĚ. Samo město vydává místní časopis Naše město a tak vznikla mezi mladými myšlenka vydávat také časopis o tom, co se děje v naší farnosti.

Co všechno se událo, než vyšlo první číslo farního časopisu, těžko odhadnout. V úvodníku je zmiňováno i o názvu, kde redakční rada přicházela s různými názvy. Nakonec zůstalo u nynějšího názvu „Věžník“ s krásným podtitulem „kompas farnosti“.

Ano, máme možnost orientovat se, co se ve farnosti děje a nejen to, jsou zde i starších vzpomínky na minulost. Poutní zájezdy, osobní zážitky, příspěvky duchovního otce a jiné věci z táborů, rozhovory s osobnostmi a vše, co podává zprávy.

Kdy vlastně vyšlo první číslo? Psal se rok 1999 a to v měsíci červenci. První číslo vyšlo jako měsíčník, ale další čísla již vychází jako dvouměsíčník.

Kdo stál u zrodu farního časopisu? Jako šéfredaktor Ing. Vladislav Hynk, Květa Hynková,

Jiří Staněk, Jana Staňková, Tereza Novotná, David Zažímal, Eliška Snížková, Marie Rodová. Tisk byl od začátku zajišťován u fy Křížek - Telč.

Léta utíkají a tak členky redakce se vdaly, chlapci se oženili – založili rodiny. Časem se něco v redakci obměnilo.

Důležitou složkou jsou také dopisovatelé – autoři příspěvků. Neméně důležitá roznáška, jak po Třešti tak v přifařených obcích.

Od vzniku Věžníku působili v naší farnosti:

P. Jiří HASONĚ do roku 2000

P. Roman KUBÍN 2000 – 2004

P. Tomáš CAHA 2004 – doposud

Od roku 1999 do srpna 2012:

- bylo pokřtěno 162

- bylo církevně sezdáno 71

- bylo církevně pohřbeno 286

Časopis má úroveň, nevím, se kterým, co jsem měl možnost vidět a číst, porovnat.

Proč toto všechno? Od prvního vydání farního časopisu uplynulo 13 roků a toto číslo je již OSMDESÁTÉ.

Díky Bohu za těch několik mladých, kteří se s odvahou pustili do takovéto věci, která nám pomáhá poznávat se navzájem, jak kdo z nás žije, přináší vždy nové poznatky.

Základem také byla, a to nesmíme opomenout, výchova v rodině. Pokračování vidíme i nyní v těchto mladých rodinách.

Buď Bohu za vše dík.

Pamatujme také s modlitbou.

Josef Vrátil

CÍRKEVNÍ RESTITUCE

Do redakce Věžníku byl doručen příspěvek týkající se církevních restitucí. Obsah tohoto článku jsem konzultoval s farníky, s otcem děkanem i Biskupstvím brněnským a na základě doporučení jsem se rozhodl, že tento příspěvek ve Věžníku neuveřejním. V případě vašeho zájmu je článek k nahlédnutí na faře.

Téma církevních restitucí je dnes v médiích i na billboardech podáváno a prezentováno jen z pohledu jedné strany a takovým způsobem, že lidé, kteří o této problematice nic neví, se nechají lacině nalákat na lživé informace. Proto jsem se rozhodl vám citovat z knihy Bílá kniha církve s černou kapitolou od Dominika Duky a Milana Badala, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

„Na základě studie z Vysoké školy ekonomické se ukázalo, že stát sice zajistil církvě 60 miliardami Kč, ale vydělal třikrát tolik. Stát vyplácí v rámci finančního příspěvku církvím 1,2 miliardy ročně, ale výnos z konfiskovaného majetku je 3,5 miliardy ročně. Římskokatolická církev se z 53 % samofinancuje pomocí sbírek a domácích a zahraničních darů, jak zjistila kontrola NKÚ v roce 2009. Rovněž je nepravdivá námitka, že nevěřící občané přispívají na náboženský či dokonce bohoslužebný provoz církve, neboť finanční příspěvek poskytovány Ministerstvem kultury ČR hradí mzdové náklady a provoz ústředí církve - farnosti se zcela samofinancují, pouze statutární zástupce (duchovní správce) je placen biskupstvím z tohoto finančního příspěvku. Přitom římskokatolická církev spravuje

více než polovinu památkového kulturního dědictví v ČR, které slouží jak české společnosti, tak přivádí na návštěvu země většinu zahraničních turistů. V restituci nejde jen o majetek, ale o vyrovnaní, jež zajistí samostatný život jak římskokatolické církvi tak i ostatním církvím. Oněch často citovaných 270 miliard Kč, či správněji 83 miliard v roce 2008, je úřední odhad majetku církvi v ČR, který zpracovala nezávislá zahraniční agentura na žádost vlády. Dohoda o rozdělení je gestem smíru a odčinění křivd (17% místo 2% křesťanským církvím a Federaci židovských obcí), umožňuje důstojný a akceschopný život všem církvím v ČR. Šetřením parlamentní komise se zjistilo, že je žádáno o 10% méně, než bylo možné nárokovat. Zmiňovaná komise konstatovala - na základě expertizy vyhotovené na návrh poslance Janáčka, zda stát během šedesáti let v období od roku 1948 církve nepřeplatil - že by v tomto případě ČR dlužila církvím 161 miliard Kč ušlého zisku. Řeč uvedených čísel nevyprovádá o chamtivosti a lakomství církevních institucí.“

Pokud se chcete dovědět další solidní informace a jasná fakta o církevních restitucích a přečíst si schvalovaný zákon, doporučuji si vyhledat na internetu stránky České biskupské konference www.tisk.cirkev.cz. V pátek 24.8. na televizi Noe byl diskusní pořad na toto téma. Záznam naleznete v archivu. Je dobré a důležité se o toto zajímat, abychom mohli i nevěřící poučit a uvést na správnou míru, kde je pravda.

P. Tomáš Caha, farář

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Lucie Nováková
Vojtěch Šalanda
Adam Pavel Brychta
Kamila Markéta Brlíková

Kostelec: Anna Kateřina Štrejbarová

Růžena: Vojtěch Nováček

Pohřby

Třešť: Ladislav Bukovský
Ladislav Trojan
Anežka Rešlová
Ludmila Kubů

Svatby

Třešť: Jan Morkus a Monika Štumarová
Miloš Kameník a Adéla Doudová

PLZEŇSKÝ BISKUP K RESTITUCÍM

Jak církev s případně získanými penězi naloží?

Zásadně nechceme s penězi nakládat tak, aby se spotřebovaly, naopak je musíme investovat a použít teprve výnosy z těchto investic. Je třeba si ale uvědomit, že pokud vezmeme výtěžky z vrácené půdy a lesů (u nás se to týká téměř výlučně malých parcel patřících farnostem) plus finance, které by měly přijít jako náhrada za původní majetek, jenž nelze církvi vrátit, jen tak tak pokryjeme to, co jsme doposud od státu dostávali. Tak to aspoň je v naší diecézi a myslím, že i v mnohých dalších. Je tedy opravdu zbytečné mít velké oči.

Co se týče hospodaření, při České biskupské konferenci bude zřízeno několik fondů. Např. fond záchrany, z něhož bude možné čerpat v případě naléhavé potřeby, fond solidarity, kdy silnější diecéze budou pomáhat chudším diecízím či fond společného podnikání, kde budou diecéze spolupracovat na vytváření zisku pro spotřebu v diecézích. Každá diecéze bude předkládat ČBK každoročně výkaz hospodaření, který bude kontrolovat a korigovat tým odborníků při ČBK. Stejně tak jednotlivé farnosti mohou samostatně hospodařit maximálně s 50.000,- Kč ročně, jinak potřebují souhlas nadřízeného orgánu, tj. příslušného biskupství. Takže informace typu, že restituce nám seberou podvodníci, kterým naletíme, případně že se restituovaný majetek bude odvádět do Vatikánu, jsou nesmyslné a záměrné lži.

Církev má už nyní značné zkušenosti s hospodařením (i v naší diecézi: např. s prodejem nefunkčních budov a s výhodným investováním takto získaných prostředků) a rozhodně není hloupá ani naivní.

Peníze, které dostáváme od státu, nám již dnes nestačí na pokrytí nákladů. Stát platí mzdy duchovních, ale další zaměstnance (jako stavební techniky a účetní na jednotlivých vikariátech, děkanátech) si musíme platit sami (právě z výnosu investic, o kterých je zmínka výše). Stej-

ně tak se musíme sami postarat o prostředky na provoz ústředí, nákup aut kněží, opravy a investice do farních budov, církevních škol, případně charitních zařízení apod. Zde vděčíme za velkorysou finanční podporu německým institucím jako Kirche in Not, Renovabis či partnerské řezenské diecézi, bez nichž bychom tyto prostředky neměli. Ty nás ovšem také nemohou podporovat do nekonečna.

Otázka tunelování či loupeže za bílého dne, jak jsou církevní restituce v médiích občas označovány.

Je třeba si položit otázku, kdo co komu ukradne? Kdo tady kradl, byl komunistický režim. Tuto krádež je třeba napravit, jako už byla napravena v jiných případech. Náprava nikdy nemůže být dokonalá, vždy je jen částečná.

Pokud jde o vrácení ukradených majetků, církev musí prokázat, že to, oč žádá, vlastnila. Státní instituce, které mají majetek vydávat, si tuto skutečnost musí ověřit. Církev a církevní organizace byly vždy uvedeny jako vlastníci a jsou tedy dohledatelné v pozemkových knihách.

Nebudou se restituovat majetky, které jsou nyní ve vlastnictví obcí, krajů, soukromníků či dalších nestátních institucí, což jsou často ty nejcennější věci, ale restitucemi by se zase ublížilo jiným, či by se zkomplikovala situace jinde. Proto místo toho dostane církev finanční náhradu, nejsou to peníze jen tak státem darované, ale peníze za to, co už nelze zpátky vydat.

Tunel vzniká v případech, že někdo získá majetek, na který nemá nárok, ale to není případ církevních restitucí. Aby bylo hospodaření průhledné a kontrolovatelné, jsou přijata opatření popsaná výše.

František Radkovský
biskup plzeňský

MAJETKOVÉ NAROVNÁNÍ, REAKCE VE SPOLEČNOSTI A MY

Dne 8. srpna 2012 vydalo několik desítek osobností veřejného života prohlášení, v němž se staví za přijetí zákona o majetkovém narovnání státu s církvemi. Den poté vydalo Tiskové středisko ČBK prohlášení, ve kterém se předseda ČBK kardinál Dominik Duka, předseda Ekumenické rady církví Joel Ruml a předseda Federace židovských obcí Jiří Daníček odmítavě postavili k předvolební kampani ČSSD, kritizující zákon o částečném majetkovém narovnání s církvemi a náboženskými společnostmi.

Jeich ostrou reakci vyvolal mimo jiné billboard, na němž je nápis „ODS a TOP 09 chtějí darovat církvím 134 miliard“ u obrázku modré ruky dávající vak druhé ruce, zřejmě duchovního.

Musím se přiznat, že mě aktivní přístup našich osobností k tomuto tématu potěšil a že jsem uvítal i jasnou reakci představitelů církví a Federace židovských obcí. Ze sdělovacích prostředků by člověk mohl mít snadno pocit, že se celý náš národ zbláznil. Veřejného slyšení se dostává těm, kteří tvrdí, že církev ublížila českému národu víc než komunismus, že máme být bývalému režimu vděční za to, že církevní majetek uchránil pro všechny občany, že je nespravedlivé dávat tak veliký dar církvím... Všichni se tváří, že vědí, co prospěje lidem i církvím a co ne, a nikoho už nezajímá pravda a spravedlnost. Kupy nesmyslů a lži v ústech politiků zahánějí normálního člověka do pocitu bezmoci a rezignace.

Nevím, jestli naší církvím prospěje majetkové vyrovnání nebo ne. Pro nás věřící je ale celý humbuk kolem majetkového vyrovnání důležitým bodem k zamyšlení. Je zvláštní, jak vysoké procento věřících se díky tomu začalo distancovat od církve, jako by zapomněli, že církev jsme my všichni věřící dohromady. Jako by zapomněli na křivdy doby minulé, které byly spáchány našim

otcům a dědům. Je stejně tak zajímavé, jak mnozí věřící v uplynulých dvaceti letech svými hlasy ve volbách tolik podporovali velké politické strany v domnění, že ony na nás budou mít ohled a že budou hájit naše práva. Ve dvojích posledních volbách největší skupina katolíků dokonce volila stranu, která svým vystupováním v posledních měsících postavila většinu veřejnosti proti církvím. Když byl v totalitě jasný nepřítel, drželi jsme pohromadě a byli jsme hlasem, který se nedal umlčet ani pronásledováním. **Jsem přesvědčen, že pokud se v dalších volbách nepostavíme za politiky se skutečně dobrým morálním profilem, popř. za stranu, která bude programově hájit mravní hodnoty a zájmy všech občanů bez rozdílu, tak nám není pomoci.** Věřících v naší zemi není málo, bohužel však v důležitých věcech se nedokážeme přenést přes rozdílné přístupy a stát při sobě. Církev přežila za svou existenci všechny možné politické systémy a přežije i tento u nás, ale je možné, že se nebude věřícím v další generaci žít v této zemi dobře, a to i naší vinou.

Vojtěch Kodet

Článek Vojtěcha Kodeta pravdivě hovoří o situaci ve společnosti. Je potřeba se modlit za náš národ k našim národním světcům a především jednat v duchu evangelia a nauky církve. Dělat to, co můžeme, tzn. jít volit dobré politiky a nestát nečinně a nadávat na politiky. Pokud se necháme znechutit tím, jak to u nás vypadá ve vysoké politice a rezignujeme na to, tak jsme prohráli na plné čáře.

otec Tomáš

BLAHOSLAVENÝ

KAREL HABSBURSKÝ

ČÁST I.

První květnový den roku 2011 byla ve Staré Boleslavi v chrámu Nanebevzetí Panny Marie posvěcena kaple blahosladeného Karla Habsburského s jeho relikvií. Tím jako by se symbolicky propojily naše dějiny staré a nové, a to od knížete Václava, prvního českého panovníka - svěťce po blahosladeného Karla, který byl naším panovníkem posledním. Na podzim si tedy připomínáme jednak svátek svatého Václava (28.9), ale také svátek blahosladeného Karla Habsburského (21.10.).

Karel Habsburský a světový válečný konflikt

Karel Habsburský byl posledním císařem rakousko-uherským. Nastoupil na trůn ve velmi složité válečné situaci 21. listopadu 1916 po smrti svého prastrýce, „staříčkého mocnáře“ Františka Josefa I. Základem jeho myšlenek a činů byla hluboká víra, kterou se snažil žít v každodenním životě. Jako panovník byl hluboce zasažen situací, do které vstoupil – válkou a utrpením, které válka přinášela vojákům i civilnímu obyvatelstvu. Proto se snažil tento válečný proces, který přerostl v celoevropský, ze všech sil zastavit. Bohužel, žádný z evropských států jeho snahu nepodpořil. Pouze papež Benedikt XV. se zasazoval o ukončení tohoto velmi krvavého konfliktu a 1. srpna 1917 vydal mírovou notu představitelům válčících států. Ta však u většiny evropských politiků také zůstala bez ohlasu.

Ve své zemi, tedy Rakousku-Uhersku, neměl Karel jako panovník jednoduchou pozici. Rakousko-Uhersko bylo již z doby vlády Františka Josefa I. svázáno spojeneckými smlouvami s militantním německým císařstvím. Toto spojení si Karel nezvolil a neodpovídalo jeho vnitřnímu přesvědčení. Navíc i jako panovník a vrchní velitel vojsk měl silnou měrou svázané ruce - již před jeho nástupem na trůn bylo rakousko-uherské

vojenské velení podřízeno velení německému. Na snahy císaře Karla o ukončení válečného krveprolívání reagovali němečtí „spojenci“ výhrůzkami o možném vojenském postupu Německa proti Rakousku-Uhersku. Karel samozřejmě nechtěl ohrozit existenci státu, kterému vládl, proto se výhrůzkám silnějšího spojence musel podřídit.

Karel Habsburský – poslední panovník Rakouska-Uherska

Po atentátu na následníka rakousko-uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este v Sarajevu (28. 6. 1914) nechal císař František Josef I. uzavřít parlament – říšskou radu (Rakousko-Uhersko mělo ústavu a bylo konstituční monarchií). Císaři Karlovi byl absolutistický, neústavní způsob vlády cizí, a proto usiloval po svém nástupu na trůn o obnovení parlamentního života v monarchii. Činnost rakouské říšské rady byla obnovena v květnu 1917. Karel chtěl obnovením ústavního života dát najevo, že v Rakousku-Uhersku bude docházet ke změnám, které by měly být k prospěchu občanů. Rozhodl se udělit také amnestii uvězněným českým politikům a ve snaze hledat objektivitu a pravdu nechal tyto procesy znovu důkladně vyšetřit.

Mgr. Petra Dolská

BIBLICKÝ KURZ

Pastorační středisko brněnské diecéze nabízí letos na podzim další, již desátý ročník Biblického kurzu. Jde o vzdělávání pro všechny zájemce o Bibli, vhodné pro osobní poznání Božího slova i jako materiál pro ty, kdo vedou různá malá společenství a biblické hodiny. Kurz je také součástí diecézního biblického programu Vezmi a čti, ve kterém chceme v období přípravy na cyrilometodějské výročí (2013) více číst Boží slovo a žít z něho (www.vezmiacti.cz).

Kurz se jako vždy uskuteční opět v Brně na Biskupském gymnáziu v období září – listopad 2012 v pěti večerních čtvrtletních setkáních s (přibližně) čtrnáctidenní periodicitou: 20. září, 4. a 18. října, 8. a 22. listopadu od 17 hodin. Přihlášky jsou k vyzvednutí u duch. správců farností, na Službách Biskupství brněnského Petrov 5, či ke stažení na www.biskupstvi.cz/pastorace. Srdečně všechny zveme!

PODĚKOVÁNÍ

Všem spřízněným duším, které sdílí náš zármutek a posilují nás slovem i modlitbou, srdečně děkuje

Olga Hrbková s rodinou

ŠŤASTNOU CESTU

Do nové školní práce všem vyučujícím, studentům a žákům ZŠ přeji úspěchy, zdraví, radost, přátelství a pěknou pohodu. Anděl Strážný ať vás provází a chrání každý den!

O. Hrbková

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

- 7.9. 18:00 mše sv. k Duchu sv. na zahájení nového školního roku, žehnání prvňáčkům, po mši sv. táborák na faře
- 8.9. svátek Narození Panny Marie
09:00-16:00 celodenní výstav Nejsvětější svátosti oltářní u sv. Kateřiny
- 9.9. den otevřených památek
- 15.9. 18:00 mše sv. v kulturním domě v Hodicích
- 14.-16.9. duchovní obnova biřmovanců v Mrákotíně
- 16.9. Lovětín - poutní mše sv.
- 22.9. JITTRO hry v Kněžicích
- 22.9. 20:00 večerní adorace před biřmováním
- 23.9. 10:00 Růžená - mše sv.
15:00 biřmování v Třešti kostel sv. Kateřiny, hlavní celebrant generální vikář Mons. Jiří Mikulášek (mše sv. v 8:00 a 18:00 v Třešti nebudou)
- 28.9. Slavnost sv. Václava
08:00 Třešť
10:00 Růžená
- Od 24.9. začátek výuky náboženství.*
- 4.10. rekolekce kněží jihlavského děkanátu v Třešti
- 7.10. poděkování za úrodu - dožínky
- 21.10. misijní neděle
- 1.11. Slavnost všech svatých
16:30 Růžená
18:00 Třešť
- 2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
16:30 Růžená
18:00 Třešť
- 4.11. 15:30 pobožnost na hřbitově
- 10.11. pouť v Jezdovicích
- 11.11. poutní slavnost sv. Martina
10:00 mše sv. v Třešti
08:00 mše sv. v Růženě

Od 12.11. se mění čas večerních bohoslužeb na 17:30 hod. a nedělních ranních na 8:30 hod.